

Cuerpo de vestido de raso de seda negra

Museu actual:

Museu de Badalona

Cronologia:

1863-1869

Gènere:

Mujer

Procedència:

Cataluña

Creador:

Desconocido

Firma:

Desconegut

Malauradament, la majoria de peces conservades són de producció anònima. No hi ha cap element distintiu que permeti relacionar-les amb seguretat amb un creador determinat. Cal destacar que probablement en la majoria de casos es tractava de confecció domèstica; d'altres, de confecció més complexa, estaven confeccionades per un sastre o per una cosidora sense cap tipus de reconeixement d'autoria.

Cal tenir en compte que fins a les acaballes del segle XIX, a les llars pobres o humils, homes i dones vestien peces fetes majoritàriament a casa. D'aquesta producció estrictament casolana es passà, amb el temps, a una concentració de la feina en mans d'uns artesans que s'hi dedicaven de manera exclusiva. Així, la producció passà de satisfer les necessitats familiars a satisfer una demanda externa, implicant l'aparició d'un artesà especialitzat que, en el cas de la confecció, derivà en la figura del sastre.

Contràriament al que podria semblar, la modisteria no havia estat sempre una tasca reservada a les dones. De fet no fou fins al 1675 que a França es va permetre que les dones exercissin en aquest àmbit, en considerar que no estava ben vist que a les dones

les vestís el sexe oposat. A partir d'aquell any les cosidores franceses van poder confeccionar vestits per a dones, amb excepció de les cotilles, i la roba d'infants fins a vuit anys. A França, la confecció de cossos per a dones i nens va continuar essent un privilegi de la corporació de sastres fins al 1871.

És força evident que existia una diferència entre la feina de la cosidora o costurera i la del sastre, que probablement raïa, ja no tant en la qualitat de la feina, sinó en el valor que se li donava a aquest darrer. Tot i així, tampoc els sastres etiquetaven les seves peces. No serà fins al 1858, que el gran creador de moda Charles Frederick Worth començarà a etiquetar les seves peces amb el seu nom, a mode de marca. De fet aquesta pràctica ja es donava en altres àmbits, com la barreteria femenina (anomenada sovint "modes" a l'època). Aquest fet implicà una petita revolució en el món de la indústria de la moda, ja que per primera vegada es reconeixia el nom del creador com un valor afegit a la peça. En el cas català, les primeres etiquetes van aparèixer a finals dels anys 70 del segle XIX.

Any:

1862-1868

Ús:

Exterior

Tipologia d'ús:

Indumentària d'inspiració internacional

Tipus de peça:

Indumentària civil femenina

Tacte:

Suau

Color:

Negres

Ornamentació:

Pedreria

Material:

Seda

Enllaços externs:

<http://fashionmuseum.fitnyc.edu/view/objects/asitem/759/41/displayDate-asc?t%3Astate%3Aflow=c2a5e3ae-bd01-46ae-acf3-6e0d9063c13a>

Hemeroteca:

<http://hemerotecadigital.bne.es/issue.vm?id=0012276530&search=&lang=ca>

Bibliografia:

- BARRAL, X. [dir.]. Disseny, vestit, moneda i medalles. Barcelona: Editorial L'Isard,

1997 ; PENA, P. “Indumentaria en España: el período isabelino (1830-1868)”.
Indumenta: Revista del Museo del Traje, núm. 0 (2007), 95-106; PENA, P. “El vestir
en el pensamiento decimonónico”. Datatèxtil, n. 17 (2007), p. 41-57